

*„Kicsinyen, de hűségesen, kevésben, de deréken
- így élünk és megyünk az Isten elé,
szeretetet vívén a Szeretethez,
keveset a Végtelenhez, de ugyanazt,
és akkor Isten, a Szeretet önmagáénak ismer minket,
hiszen belőle lett a szeretet, szívünk gyökere,
Ő lehelte reánk, Ő bízta reánk a talentumot,
belőle lett, az övé, az Ő kincse.
És amit ebből a kincsből kamatostul viszünk vissza, az is mind,
életünk minden szép tette Istené, benne születtek meg,
és Őt illetik ezek.
Visszük Hozzá, hogy a Tied.
Ő meg ekkor odaadja nekünk önmagát:
Jöjj be a Te Urad örökébe,
jöjj be abba a Szeretetbe, amelynek határa nincsen,
és ízeled meg ezt az életet, legyen tiéd az Örök Szeretet,
legyen a te életed ez, legyen a te örömed.”*

Évközi 33. vasárnap

Péld 31,10-13. 19-20

1 Tessz 5,1-6

Mt 25,14-30

Mi az a kevés, amit ránk bízott az Úr?

Mi az a talentum?

Önmagából adott nekünk, önmaga vagyonát osztotta szét,
kiosztotta nekünk, a szívünkbe lehelte a szeretetet.

Nem kevés kincs ez.

Milyen hatalmas érték az ember képessége a szeretetre,
az ember ereje, hogy jót tegyen.

Isten önmaga kincséből adott nekünk, önmaga életéből lehelt a lelkünkbe, önmaga szeretetét sugározta reánk, amikor megteremtett minket,
és ez a szeretet az Ő kegyelme.

Milyen gazdag ez a kincs, és milyen hűséges kell hogy legyen az ember
a szeretethez, hiszen Isten adta ezt a kincset a szívünkbe,
hiszen Isten bízta ránk.

És ha kevés, csak ahhoz viszonyítottan tűnik kevésnek, hogy Isten végtelen, teljes
önmagát adja jutalmul annak, aki odamegy elébe,
viszi az életét, szeretettel kamatostul a szeretetét,
és akkor Isten olyan örömmel ajándékozza meg,
olyan életet ad örökségül neki, amely örömről, amilyen életről
az ember szíve még csak nem is álmodott.

Akkor olyan szeretetnek ünnepi ruhájába öltözteti bele,
maga Isten öleli át az embert, befogadja örök és végtelen ölelésébe,
a végtelen Szeretet otthonába, hogy ez az örökség, ez a kincs
bizony kevésnek, egészen kicsinynek tünteti föl mindazt,
amit átélt az ember életében.

De ez sem kevés.

Nem kevés az a szeretet, amit Isten ránk bízott.

Nem lebecsülendő az a jószág, amit Isten a szívünkbe adott,
hanem ez a mi életünk, ez a mi örömünk.

Életünk egyetlen maradandó értéke a jószág.

Valóban megmarad.

Minden türelem és minden irgalmasság,
minden béketűrés és minden áldozatosság,
mind-mind a reánk bízott szeretet gyümölcsei.

Abban a Szeretetben élünk tehát, amit Isten reá lehelt a lelkünkre:
benne élünk az Istenben, az Ő fényében járunk és kelünk,
abban a Napvilágban, amely öröktől ragyog, amely nem ismer alkonyt,
abban a tündöklő Ragyogásban, amelyben gonoszságnak árnyéka sincsen,
hiszen csupa jószág ez a Szeretet, csupa béke és csupa irgalom.

Öbenne élünk, itt van a szívünkben.

Ő lehelte reánk önmagát.

Odaadta nekünk drága talentumát.

És Őbelőle, a Szeretet erejéből szeretetet terem az életünk,
ez az életünk, az életünk értéke és öröme.

Így megyünk feléje, megyünk a Végtelenhez.

A Végtelen színe előtt valóban parányi az ember szíve,
a végtelen Élet előtt valóban kicsiny az ember élete,
de olyan, amilyen Ő maga: csupa jóság és csupa irgalom,
csupa béke és csupa megbocsátás.

Kicsinyen, de hűségesen, kevésben, de deréken

*- így élünk és megyünk az Isten elé, szeretetet vívén a Szeretethez,
keveset a Végtelenhez, de ugyanazt,*

és akkor Isten, a Szeretet önmagáénak ismer minket,

hiszen belőle lett a szeretet, szívünk gyökere,

Ő lehelte reánk, Ő bízta reánk a talentumot,

belőle lett, az övé, az Ő kincse.

És amit ebből a kincsből kamatostul viszünk vissza, az is mind,

életünk minden szép tette Istené, benne születtek meg, és Őt illetik ezek.

Visszük Hozzá, hogy a Tied.

Ő meg ekkor odaadja nekünk önmagát:

Jöjj be a Te Urad örökébe,

jöjj be abba a Szeretethez, amelynek határa nincsen,

és ízeleld meg ezt az életet, legyen tiéd az Örök Szeretet,

legyen a te életed ez, legyen a te örömed.

Ámen.

2020. november 15.

Takács Gyula plébános atya